

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitro
APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 40 Lei. — Trei
luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000
Lei. — Pentru America 3 Dolari. Abonament
de sprijin 500

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

DE VEGHE!...

Sesizată de conștiința multiplelor îndatoriri ce le implică în sine în mod inerent situația specială prin care trece astăzi neamul românesc, Biserica noastră — ca mamă bună și ocrotitoare a acestui neam — a atras atenția slujitorilor săi asupra acestor îndatoriri, dându-le o serie întreagă de sugestii, îndrumări și sfaturi în legătură cu pastorația în timp de războiu. Latura care ni se pare că a rămas uneori mai puțin sesizată și atrasă în cercul acestor preocupări, este aceea a mediului prielnic pe care-l oferă războiul pentru eferescența curentelor subversive și ostile Bisericii și neamului și a îndatoririi preoției de a sta de veghe întru prevenirea ivirii acestor curente sau — acolo unde ele au existat de mai demulte ori s'au produs deja — întru localizarea și stăpînirea lor.

Preocupată de tămăduirea sau ușurarea rănilor produse de războiu Biserica și-a îndreptat în primul rând grija sa asupra îndatoririlor sulevate de problema asistenței sociale, pe care criza și mizeria produsă de războiu o face atât de acută și de actuală. Firește, însăși practicarea intensă a asistenței sociale este un mijloc indirect foarte potrivit și eficient pentru prevenirea dezvoltării concepțiilor răzvrătite și anti-sociale pentru că ea are darul de a imuniza multe suflete în fața acestei primejdii sau de a înăbuși sau subția efectul acestor curente otrăvitoare ale omului. Dar, ca de obicei, de multe ori se uită că latura esențială și capitală a asistenței sociale n-o constituie grija față de lipsurile, năcazurile și durerile trupesti, ci aceea față de bolile care au năpădit ca o pălămidă grădina sufletului uman, potrivit raportului de superioritate și supraordonare a sufletului

față de trup. Această uitare se furisază foarte ușor în capul omului, nu numai pentru că lipsurile sufletești se sesizează totdeauna mult mai greu decât cele trupesti, ci și pentru că de multe ori însăși asistența socială organizată și practică organizată și practică oarecum în duh creștin s'a lăsat influențată de duhul organizatorismului materialist modern, care a crezut că orice rău social se poate tămădui prin tehnica abilită a unei ample organizații de ordin exclusiv sau prevalent material.

Desigur, am fi naivi dacă am crede că curente ideologice nesănătoase n'au frecventat sufletul neamului nostru încă înainte de începerea acestui războiu. Căci francmasoneria, sectarismul și socialismul și-au avut încă de mult și la noi adoratorii lor. Așa încât, nu e vorba acum de stăpînirea radicală și definitivă — de altfel aceasta-i idealul! — a acestor curente, ci de prevenirea răspândirii lor în masele largi ale poporului. Firește, nu uităm cuminența și echilibrul sufletec caracteristic poporului nostru, care constituie un baraj serios împotriva focului ofensiv al numitelor curente. Dar, bazați pe faptul că războiul actual constituie o zonă foarte periculoasă care a promovat deja o eferescență ce poate da naștere la curente ideologice nesănătoase, precum și pe acela al diabolicei ingeniozități cu care emisarii acestor ideologii știu să se strecoare în sufletele naive, credem cu convingere că e cazul să tragăm practic toate concluziile din înțeleptul proverb popular: „Faza bună păzește primejdia rea”. Aceasta cu atât mai vădit, cu cât prin plasarea refugiaților și a evacuaților la sate, cuiburile de concepții răzvrătite și anti-sociale s'au încetățenit și în unele cercuri rurale.

Prin urmare, problema ridicată de noi nu-i actuală — ca până acum — numai la orașe și aici mai ales la periferii, ci și la sate.

De aceea toți slujitorii altarului și ai neamului sunt chemați să vegheze cu sporită atenție și grija la căpătăiul turmei încredințate spre păstori, ca nu cumva lupii răi și veninoși ai curentelor răzvrătite și antisociale să otrăvească în așa măsură inima poporului, încât să-l desfigureze până la periclitarea existenței noastre ca Stat și Biserică. Acolo unde un atare caz s'ar fi produs deja, preotul e dator să caute cu toare puterile a aduce remedierea, care nu poate suferi nici o neglijare și amânare fără primejduirea intereselor vitale superioare ale neamului.

Care este acum mijlocul cel mai eficient și mai adecvat pentru punerea în aplicare a acestei terapeutice spirituale preventive? Pornind de la principiul cardinal că în fața respectivei situații Biserica are datoria de a preveni din vreme respectivele mișcări, propovăduind cuvântul Evangheliei și picurând în suflete seninătatea și înțelepciunea, credem că mijlocul prim cel mai chemat să-și arate lucrarea este predica catihetică socială.

Sub aceasta înțelegem cuvântarea bisericească care ar drept țintă în doctriinarea credincioșilor în adevărurile fundamentale și elementare ale creștinismului, având ca temă centrală problema socială. Prin ea preotul va reuși să clădească în sufletul lor sistemul unei credințe explicite — și cu aceasta o sănătoasă concepție despre lume și viață — ridicându-l de la nivelul inferior al unei minore credințe implicite. Când creștinismul e amenințat de arma doctrinală, atunci el trebuie să răspundă atacurilor prin aceeași armă: arma unei credințe întemeiate. Nu ne gândim, desigur, la o îndoctrinare de înaltă factură teologică, ce cere o pregătire

specială și îndelungată. Ci numai la introducerea credinciosului într-o modestă dialectică teologică, cu ajutorul căreia să poată rezista în fața atacurilor ingenioase și diabolice dialecticii a curentelor anti-sociale.

Dar o credință oricât de logic și temeinic formulată, fără seva convingerii dintrânsa n'are nici o dinamică, ci se năruiește ca o clădire frumoasă și maiestooasă lipsită de pârghia unui fundament și a unei schele de beton solide. De aceea predica catihetică socială trebuie să țintească spre creșterea aderenței totale a credinciosului față de adevărurile elementare ale creștinismului. Numai în felul acesta se ajunge la convingerea, care dă credinței durabilitatea și dinamismul activ necesar. Altfel, credinciosul se leapădă — la nevoie — de credință ca de o haină, pe care o schimbă de dragul alteia. Cu alte cuvinte, trebuie să tindem a trece de la o credință implicită și tradițională la credința „cât un grăunte de mustar”, care n'are la bază o sferă de conținut teologic complex și pedant, ci dinamismul unei aderențe totale și al unei convingeri până la moarte. Aceasta-i credința care « mută munții », singura în stare să opună ispitelor și amenințărilor curentelor subversive, contrafortul unei atitudini demne și salvatoare.

Cum convingerea aceasta nu vine numai pe cale rațională ci pe cale mistică, preotul va întovărăși predica catihetică socială cu strângerea concomitentă a credincioșilor în jurul sf. Potir, pentru că să ajungă la cuminerea intensă și deasă a primilor creștini, cari prin aceasta au dobândit atâta viguroasă putere de rezistență și eroism în fața dușmăniilor și amenințărilor de tot felul. Căci prin ea se ajunge la încorporarea deplină în trupul mistic al lui Hristos: Biserica, care are de efect și suprema potențare a dinamismului credinței.

La aceste mijloace, preotul trebuie

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(6)

de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Intemeiată ființial pe încorporarea în trupul mistic al lui Hristos, preoția generală viază și sporește pe măsura creșterii spre integrarea desăvârșită în acest trup, care constă în dobândirea staturii lui Hristos după har și asemănare. Așa încât, această preoție se protenfează, hrănește și desăvârșește prin mijlocirea harului divin al acelor sf. Taine: Mirungerea și Euharistia, care sporesc și desăvârșesc încorporarea în trupul tainic al Domnului. Și de fapt, sf. Taină a Mirungerii — întărind pe creștin și făcându-l capabil de o înaltă dezvoltare a puterilor primite prin Botez — mijlocește noului mădular al trupului mistic al Domnului puterea trecerii de la stadiul de copilărie la acela de bărbăție, potențând capacitatea harică a preoției generale într-o aptitudine capabilă de luptă dinamică și ofensivă pentru Hristos și pentru creșterea trupului Său mistic: Biserica. Având a fi soldatul care să mărturisească și să apere cu bărbăție până la jertfiera eroică de sine, credința creștină, noul mădular e îmbrăcat — prin întărirea

cu „pecetea darului sf. Duh” — în zalea unui atlet al lui Hristos: mîntea lui e întărită în convingerea neștrămutată a adevărului credinței ortodoxe și înzestrată cu puterea combaterii tuturor contradicțiilor și desfigurărilor învățăturii curate; voința lui e întărită cu puterea avântului dinamic activ și plin de curaj moral, care o face în stare nu numai să reziste asalturilor zilnice ale dușmăniei și urei necredinței, ci să contribuie efectiv la creșterea Bisericii; simțămîntul lui e aprins de flacăra iubirii ne-bune pentru Hristos, care îl face să se dăruiească total pentru biruința Lui în lume. Cu alte cuvinte, harul sf. Taine a Mirungerii toarnă în sufletul creștinului — însă desigur nu cu aceeași intensitate — vigoarea bărbătească activ și ofensiv dinamică, cu care Hristos i-a îmbrăcat pe sf. Apostoli prin trimiterea sf. Duh asupra lor.¹

Acest viguros dinamism misionar e hrănit și desăvârșit de harul euharistic. Pârghie de sporire a harului și de creștere a desăvârșirii² în calitatea ei de izvor fundamental și plenar al harului divin; ne comunică pe Insuși Hristos sub chipul pâinii și al vinului, sf. Taină a Euharistiei desăvârșește încorporarea în trupul mistic al

Domnului: Biserica, și odată cu aceasta hrănește cu putere și plinește preoția generală. Sub flacăra transfiguratoare a harului euharistic, preoția mireană atinge culmea potențării și maturizării sale. Mijlocind uniunea directă și intimă cu Hristos, harul sf. Euharistiei este elementul indispensabil care întemeiază posibilitatea unei preoții generale rodnice și depline. Căci umplând sufletul mireanului de har, sf. Euharistie sporește, împuternicește și desăvârșește harul preoției generale, acordându-i supremul dinamism viguros și activ. Ca una care mijlocește atingerea culmei participării directe la Viața absolută și prin aceasta comunică credinciosului plenitudinea vieții și a puterii spirituale, care se revarsă năvalnic în acțiune dinamică pozitivă și aprinsă de râvna iubirii față de Hristos, sf. Euharistie constituie pârghia de aur a celui mai viguros misionarism laic. Zugrăvind mai concret și mai plastic această funcțiune a harului euharistic în viața misionarului laic, vom spune că sf. Euharistie susține puterile epuizate de truda misionară, sporește puterile sufletești și trupesti ale misionarului mirean spre a putea fi la înălțimea exigențelor așa de grele chemări, repară spărturile deschise în cursul luptei, redă rațiunii sprinteneala și limpezimea, inimii flacăra iubirii, iar voinței destoinicia luptei. Cu alte cuvinte, harul euharistic împropătează necontenit resursele dinamice ale luptei misionare și-l ține pe laic la înălțimea îndatoririlor zilnice ale chemării sale. Căci sub flacăra de foc a acestui har, harul preoției generale devine mai suplu, mai viguros și mai eficient. La acest dinamism, sf. Euharistie adaugă mijlocirea dăruirii

¹ Vezi eseul nostru: Euharistie și Preoție. I. In „Telegraful Român”, 1. VII. 1943, p. 2; Janvier: La grâce, 11-ème éd. Paris [P. Lethielloux] 1932, p. 304 sq. Asupra dinamismului misionar cu care sf. Duh a înzestrat pe sf. Apostoli în Ziua Cincizecimii, vezi reliefări magistrale la I. P. Sf. Sa Mitropolitul Dr. Nicolae Bălan: Cuvântări rostită cu ocazia alegerii, sfințirii și investiturii. Sibiu, 1921, p. 8 sq.

² Terrien: La grâce et la gloire. Nouvelle édition revue et corrigée. Paris [P. Lethielloux] 1931, t. II, p. 83—91; Janvier: O. c. p. 306.

Nr. 7295 Bis.

Notificare oficială

despre primirea în școala de cântăreți bisericești
„D. Cunțan” din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești «Dimitrie Cunțan» din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grija Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfintei noastre Biserici, cântăreți pricepuți, conducători de coruri sătești și credincioși luminați.

În afară de cântarea bisericească cea adevărată, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrijită cu putință și au prilej să se inițieze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programul școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cu începerea noului an școlar, Școala de cântăreți bisericești din Sibiu se recomandă din nou celor mai aleși fii ai drept-credinciosului nostru popor și cu deosebire aceloră dintre ei, cari urmăresc să-și creeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1944/45, își vor înainta, până la 15 Septembrie 1944, cererile lor pe adresa: «Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești »D. Cunțan» în Sibiu», însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de botez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și că nu are defecte corporale.

6. Dovadă despre munca de război.

În această școală se primesc numai fiii ai Bisericii noastre, având vârsta de 15 ani împliniți. În ziua de 3 Octombrie se va ține examenul de admitere, care va consta din probe orale asupra materiei din școala primară și supraprimară. Tot în 2 Octombrie 1944 se vor ține și examenele de corigență. Cursurile vor începe regulat în ziua de 3 Octombrie 1943.

să adauge practicarea intensă și integrală a asistenței sociale, care întregeste activarea celorlalte mijloace prin adăugarea laturei practice a luptei preventive.

Numai în felul acesta se poate menține în sufletul neamului, înțelepciunea, seninătatea și echilibrul în fața situațiilor de astăzi și se poate garanta izbânda noastră deplină.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Elevii primiți vor aduce cu sine următoarele: două schimburi, haine de pat (străjăc, saltea, pătură sau plapomă, perină, cuvertură albă pe pat, două ștergere cel puțin, etc.), cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Uniforma școlii este costumul național românesc.

Toți elevii sunt interni. Taxa de întreținere este de Lei 44.000 pentru întreg anul școlar și se va achita în trei rate și anume: Lei 15.000 la înscriere, Lei 15.000 la întoarcerea din vacanța Crăciunului și Lei 14.000 la Paști.

Fiecare elev va mai achita la înscriere următoarele taxe: 600 Lei pentru baie, 800 Lei pentru spălat, 400 Lei pentru stricăciuni, 150 Lei pentru bibliotecă, 50 Lei taxă de certificat. Total 8000 Lei.

Având în vedere împrăjările vieții de azi, Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora această taxă, după cum vor fi prețurile pieței.

Cursurile durează doi ani de teorie și un an de practică.

După absolvirea școlii se eliberează Diploma de cântăreț bisericesc. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul statului cu un salariu fix. Această măsură s'a pus în aplicare încă din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți lunar toți absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunii cantonale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poftită a citi această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Duminici consecutive și a îndemna părinții cu fii buni să-și trimită la Școala de cântăreți bisericești.

Pe lângă aceasta mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Parohiile cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în statele cu salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu lunar potrivit, conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/933.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii cantonale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântă-

reți necalificați să se bucure de dreptul de-a ocupa strana dreaptă, având consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiune și din toate venitele cantonale.

Posturile de cântăreți bisericești devenite vacante nu se vor mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre cari dispun de mijloace materiale, întru cât vor avea tineri săraci dar dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

Gânduri întăritoare

„Doamne, gata sânt să merg cu tine și la temniță, și la moarte”.

Sânt acestea cuvinte de făgăduință făcute de apostolul Petru înainte de a se întâlni cu durerile crucii lui Hristos. Era un jurământ de urmare lui Iisus, făcut de înflăcăratul Petru care nu-și putea nici închipui că ar fi capabil să rostească mai târziu cuvintele: „Nu-l cunosc pe acesta”. Nu putea bănuia ca umbra slăbiciunii are să-l poarte prin îndoile și are să-l îngenuncheze la prima treaptă a verificării apostoliei sale.

Avea în suflet atâtea credință, adunase în trei ani atâtea rezerve de tărie, încât i se părea că viața lui nu mai are nici un rost fără Iisus.

Uimit de minunile Domnului, impresionat de învățătura Evangheliei, ucenicul Petru se vedea o cremene a tarii credinței în fața căreia se vor mișca sufletele cucerite pentru Păstorul cel nou. Dar în noaptea aceea, a înălțării tragediei, frica de moarte l-a făcut să rostească cuvintele de lepădare. Din adâncurile ființei sale au izvorât atunci lacrimile unui plâns amar. Întrebările îl chinau, actul săvârșit îl degradase și ruptura care-l încerca să-l desprindă de Iisus îi aducea în cale pulberea măruntă a unui ideal.

Umbrele nopții se proiectau la lumina aceea slabă ca niște fantome urâte ale unui vis greu, care a tulburat fericirea și liniștea unui suflet predat Domnului. Cu sufletul răvășit de această primă încercare a rătăcit apostolul o clipă, s'a întâlnit cu frații ucenici, — slăbiciunea firii îl făcea acum smerit, trist și aștepta clipa în care să-și poată răzbiună căderea.

S'a înviorat în dimineața aceea cu rouă; când a văzut mormântul gol și pe Iisus înviat, a înțeles mai târziu cele trei întrebări: „Simone, fiul lui Iona, iubești-mă”? Așezat în trepta apostoliei prin iertarea lui Iisus, apostolul Petru și-a mistuit viața întru închemări sale.

Cu truda pescarului de suflete,

În sfârșit, apelăm la iubita noastră preoțime și la bunul nostru popor ca să cugete adânc și să înțeleagă rostul cel mare al școalelor bisericești de toate gradele și categoriile, în aceste vremuri de lupte vii pentru Neam și pentru Lege. Biserica are lipsă de fii treji și luminați, cari pot fi atât de minunat pregătiți pentru lupta cea mare și în Școala noastră de cântăreți bisericești dela Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 25 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

arunca năvodul cuvântului în marea aceea de suflete păgâne pentru a cuceri lui Iisus aleasă turmă. Cu truda omului predestinat pentru cea mai aleasă muncă el a ostenit fără a se cugeta la simbrerie sau la recunoștința omenească; nu s'a lăsat impresionat de sfidarea științelor de lege și a cunoscătorilor de filosofie, nu s'a umplut de mândrie atunci când a vindecat ologul dela Poarta frumoasă, și-a purtat misiunea cu o conștiință care a realizat atât de mult.

Sfințenia vieții sale lăsa în urmă gustul pentru împărăția aceea de vis a fericirii cerești. Și îndemna răsădă acestor suflete cu slovele: „Pentru aceea, iubiților, așteptând aceasta, sărăcuți-vă să fiți aflați de el fără vină, fără prihană, în pace”. (II Petru 3, 14).

Așa s'a purtat, până când fața începuse a i se încreți cu umbre de trudă și vârstă, când se apropia sorocul sfârșitului vieții sale.

Era prin anul 67, Nero își curăța orașul de lumea nouă a creștinilor, La lumina cetății care ardea, răsunarea oarbă ucidea pe ulițe pe cei mai buni dintre oameni. În nopțile acele de groază, opaițele erau din trupuri de creștini unse cu rășină, iar fiarele se hrăneau din prisosul acesta de vieți predate Domnului. În sufletul apostolului Petru s'a furișat un gând de slăbiciune, o reminiscență uitată din anul lepădării de Hristos.

Gândul a început să pună întrebări, și să-i spună că el, Petru, este necesar să mai trăiască și că ar fi bine să se desprindă din orașul care jurase moarte ucenicilor lui Iisus. Cu pași șovăielnici a început să se furișeze din cetate, pe cărări ascunse, pe lângă umbra zidurilor negre, pînă la ieșirea din oraș.

Fugarul în drumul acesta a întâlnit din nou pe Iisus. L-a întrebat: „Unde mergi, Doamne?” „Merg să mă răstignesc a doua oară”, i-a răspuns Iisus.

Petru s'a oprit atunci din călărie, aceasta a slăbiciunii, s'a întors în cetate cu jerfe și peste câteva zile a pri-

totale în slujba misionarismului laic. Ospăț al supremei iubiri și jertfiri, sf. Euharistie seamănă în inima credinciosului iubire și duh de jertfă, care se revărsă în ardere integrală pe altarul preoției generale. Înfăptuind conversiunea totală a omului în Hristos, harul transfigurator al sf. Euharistiei absoarbe spre cer întreaga viață religioasă-morală a credinciosului, descătușându-l de chemările pământului, spre a lucra numai pentru Cer. Acest duh de înalt idealism este transfigurat în dăruire totală pentru mântuirea semenului. Căci născând și nutriend comuniunea mistică și de iubire dintre credincioși ca mădulare ale aceluiași trup mistic; Biserica, harul euharistic este principiul și alimentul unei iubiri depline față de frați, iubire care stimulează misionarismul laic la fapte bogate. Sub înrăurirea lui, crește statura desăvârșită a misionarului laic sugerată de clasică lozincă paulină: „Tuturor toate m'am făcut, ca pe toți să-l mântuiesc”. În fine, harul euharistic redă echilibrul sufletesc și toarnă balsamul întremător al păcii în inima misionarului laic, frământată și frântă de atâtea necazuri și greutăți legate de sarcina preoției generale.¹

Această funcțiune a misionarismului laic minunat înzestrată cu puterea necesară exercitării sale, este solid întemeiată pe mărturiile bogate ale sf. Scripturi și ale sf. Tradiții.

Realitatea preoției generale a laicilor o mărturisește

și subliniază sf. Apostol Petru prin cuvintele: „Voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt”,² „preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bine plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos”.³ Și mai lămurit mărturisește preoția generală a mirenilor sf. Apostol și Evanghelist Ioan, când scrie celor șapte biserici din Asia că Mântuitorul „ne-a făcut împărăție — preoți lui Dumnezeu și Tatălui Său”.⁴ Aceste mărturii clasice sunt sprijinite și pe afirmația Mântuitorului că mireni sunt însărcinați cu o chemare mai înaltă decât aceea a preoților și profeților Testamentului Vechiu.⁵ Ori, această misiune n'o pot îndeplini decât printr-o preoție mai înaltă decât a acestora.

Pe baza acestor locuri scripturistice, sf. Părinți și marii dascăli ai Bisericii au mărturisit și subliniat deosemena realitatea preoției generale cu toată claritatea și convingerea. Din mulțimea bogată⁶ de citate ce s'ar putea aduce, reținem numai pe cele mai clasice; și anume: sf. Justin Martirul († 165); „Noi suntem adevăratul popor arhieresc al lui Dumnezeu, cum însuși Dumnezeu a arătat, dacă el declară, că I se aduce în fiecare loc între popoare jertfă bineplăcută și curată. Însă Dumnezeu pri-

mește jertfă numai prin preoții săi”⁷; Origen († 254); „Ori tu nu știi, că și ție, adevărat întregi Biserici a lui Dumnezeu, și întregul popor al credincioșilor, ți s'a acordat preoția? Auzi cum spune Petru despre credincioși: „Neam, zice (I Petru II, 9), ales, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit”. Tu ai deci demnitate preoțească, fiindcă ești un neam preoțesc...”⁸; sf. Ioan Gură de Aur († 407); „Cel care a dat Duhul, prin care a efectuat pe acestea două, făcându-ne totodată profeți și preoți și regi”;⁹ sf. Ambrozio († 397); „Toți fiii Bisericii sunt preoți; căci suntem unși ca preoție sfântă, aducându-ne pe noi înșine jertfă spirituală lui Dumnezeu”.¹⁰

¹ Dialog cu iudeul Trifon, n. 116. Migne P. G. 6, col. 746 A: „...ἀρχιερατικὸν τὸ ἀληθινὸν γένος ἐσμέν τοῦ Θεοῦ, ὥς καὶ αὐτοὶ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ, εἰπὼν ὅτι ἐν παντὶ τόπῳ ἐν τοῖς ἔθνεσι θυσίας εὐαρεστοὺς αὐτῷ καὶ καθαρὰς προσφέροντες. Οὐ δέχεται δὲ πᾶς οὐδὲν ὁ Θεός, εἰ μὴ διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ”.

² In Leviticum homilia IX, n. 1. Migne, P. G. 12, col. 508 D. sq.: „Aut ignoras tibi quoque, id est omni Ecclesiae Dei, et credentium populo sacerdotium datum? Audi quomodo Petrus dicit de fidelibus: „Genus, inquit (I Petrus II, 9), electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus in acquisitionem”. Habes ergo sacerdotium, quia gens sacerdotalis es”.

³ Omilia la epist. a doua către Corinteni. III, 5. Migne, P. G. 61, col. 411.: „Τὸ Πνεῦμα δοὺς, δι' οὗ ταῦτα ἀμφοτέρω ἐποίησεν, ὁμοῦ προφήτας καὶ ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς ἐργαζόμενος”.

⁴ Expositio in evang. secundum Lucam. Lib. V., n. 33. Migne, P. L. 15, col. 1730 C.: „Omnes filii Ecclesiae sacerdotes sunt; unguimur enim in sacerdotium sanctum, offerentes nosmetipsos Deo hostias spirituales”.

¹ I Petru II, 9.

² Idem ibidem, v. 5.

³ Apoc. I, 6; cf. V, 10.

⁴ Mat. XI, 11; Lc. VII, 28.

⁵ Vezi la Niebecker Engelbert Dr.: Das allgemeine Priestertum der Gläubigen. Paderborn [F. Schöningh] 1936, p. 18—50.

⁶ Cf. Sârbu Corneliu Dr. Preot: Euharistie și Preoție. II. In „Telegraful Român”, 25. VII. 1943, p. 2.

mit moartea de martir. Acum a sosit clipa în care și-a împlinit făgăduința: „Doamne, gata sânt să merg cu tine și la temniță, și la moarte”.

Am făcut și noi cu toții în timpuri bune făgăduință Domnului să fim ai lui, nedeapărțiți cu viața de El, lui să-i slujim până în clipa când suflarea rece are să stingă candelă vieții noastre. Și în clipele de fericită contopire cu Iisus au murmurat cuvintele: „Doamne, gata sunt să merg cu tine și la temniță și la moarte”. Ni-a răpit sufletul cu vraja sfințeniei din preajma Tavorului, și ne-am făcut din gând o colibă spre a trăi o veșnicie în preajma Lui.

Timpul a trecut și prin schimbările care se văd peste unele locuri și peste unii oameni, au venit clipele de verificare a dragostei pentru Iisus și Evanghelia sa. Aș vrea, iubite frate, să te port cu gândul spre clipa aceea de verificare. Iată lanțurile se așează pe mâinile tale pentru vina că ești al lui Iisus. Nu mai poți mângăia și nici binecuvânta.

În față se deschid porțile unei temnițe — este o încăpere rece cum erau catacombele din viața martirilor. Rabzi foame, ești supus la cazne și la întrebări, vreau nelegiuirii să rostești cuvintele de lepădare de Hristos. Îți batjocorește icoana la care te-ai închinat, aruncă cuvinte ca să dărâme credința cari ți-a ridicat cetate veșnică în ceruri.

În calea minții îți apar îngerii întăririi. Vezi pe Daniil în groapa cu lei și în cuptorul cu foc, vezi pe arhidiaconul Ștefan, pe sf. apostoli Petru și Pavel îți aduci aminte de chinurile sf. ap. Ioan din vasul cu untdelemn clocotit... Martiri răsar cu duhul să ne întărească...

Nu uita că nu putem să fim decât numai buni cu cei ce ne prigonesc. Bătrânul episcop Policarp, în ceasul când ostașii i-au descoperit că au venit să-l prindă pentru a fi judecat că este creștin, i-a pofțit în modesta-i încăpere, i-a așezat la masă, pe drumetii osteniți de alergare, și după aceea a pășit spre moarte. S'au uimit străinii de strălucirea inimii acelui episcop bătrân, iar câmpul din preajma jertfei lui s'a umplut cu miros de smirnă.

Suprema slujbă este aceea să fii un bulgăre mărunț de smirnă în cădelnița de jertfe a credinței creștine.

Preot Gheorghe Șerbu-Satulung

Misiuni religioase, obișnuite la sf. Mănăstire Hodoș-Bodrog și la Schitul sf. Gheorghe dela Feredeș, în eparhia Aradului, se vor ține și în anul acesta din prilejul sărbătorilor Schimbarea la față (6 August), Adormirea Maicii Domnului (15 August) și Înălțarea sf. Cruci (14 Sept.). La aceste misiuni înălțătoare vor fi de față și credincioșii din eparhiile vecine.

Viața mea întru Hristos

(5)

[Urmare]

2. Eu cer numai ceea ce este cu putință pentru Dumnezeu însă și ceea ce ne pare nouă a fi imposibil, este cu putință. Înseamnă deci că și din acest punct de vedere nu sunt opreliști, fiindcă Dumnezeu poate face pentru mine până și aceea ce după înțelegerea mea ar fi cu neputință. Nefericirea noastră stă în faptul că în chestiunile credinței adesea se amestecă rațiunea noastră mioapă, — acest palanjen care prinde adevărul în pânza judecăților sale, convingerilor și analogiilor. Ori credința dăruie odată cuprinde și vede totul, pe când rațiunea ajunge la adevăr numai pe căi lăaturalnice; credința este mijlocul comuniunii între duh și duh, iar rațiunea — între semnul și sensual, ba și pur material. Cea dintâi — e duh, iar cealaltă — e trup.

Toate bunurile sufletului, — adică tot ceace constituie viața, liniștea și bucuria sufletului, — sunt dela Dumnezeu. Probă: Iată ce-mi spune inima: Tu, Duhule, ești vestiarul bunăților.

Sfințirea spitalului de răniți „Inima Reginei Maria” dela castelul Bran

În ziua de 22 Iulie 1944 Branul s'a bucurat de un eveniment deosebit de însemnat și plin de pilduitoare înțelegciune.

Acolo, lângă vechiul castel, a poposit I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae ca să sfințească noul spital de răniți „Inima Reginei Maria”.

Spitalul este ridicat prin grija deosebită a A. S. Impărieale Arhiducesa Ileana, ajutată de dărnicia românească și înfățișează continuarea operei samaritanene a „Mamei Răniților”. Ca și în războiul trecut, și acum, o mână darnică, o inimă caldă și o minte înțeleaptă s'au unit pentru ușurarea durerilor celor mai buni fii ai neamului și pentru a continua împășpătarea sufletului românesc.

Sfințirea spitalului s'a făcut într'un cadru de sobrietate aleasă. I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți, a săvârșit acest act și a tălmăcit apoi, într'o cuvântare grea de tălc, toată semnificația momentului. Spitalul se ridică prin grija celei mai iubite fiice a celei mai mari Regine pe care a avut-o neamul românesc.

Altefa Sa Arhiducesa Ileana a răspuns, arătând îndemnul din care a pornit ridicarea spitalului. În afară de dragostea pentru neam, în temelul căreia răsare această instituție de însănătoșire, lucrul a pornit și din recunoștința datorată neuitatei „Mamei Regine”.

La solemnitate s'a remarcat o asistență distinsă în frunte cu dl Prefect al județului Brașov.

Acum, lângă castelul Bran, unde este așezată inima neuitatei noastre Regine, bate o altă inimă și are unde lucra o altă mână, pentru acest Neam doritor de pace în țara sa și în lumea toată.

Arhid. I. C.

Șase ani dela moartea Reginei Maria. — Împlinindu-se luna aceasta șase ani dela moartea marelui suveran a României, ziarele noastre au publicat numeroase articole omagiale evocând ilustra personalitate a Reginei românilor. Reies, din toate aceste publicațiuni, distinsele calități ale Reginei Maria: talentul său de scriitoare, bunătatea sufletului, înțelepciunea și nesfârșita dragoste pentru poporul român de pretutindeni. Ardealul păstrează vie amintire a celei care a fost întâia Regină a tuturor românilor.

Dați sânge pentru răniți. Centrul de transfuzie și conservarea sângelui. Strada Octavian Goga Nr. 28, Sibiu.

Având pe Hristos în inimă, teme-te ca nu cumva să-L pierzi și cu aceasta să pierzi și liniștea sufletască; e amar să începi ceva dela început. Sforțările de a te uni din nou cu El — după cadere — vor fi prea grele și te vor costa multe și amarnice lacrimi. Ține-te de Hristos cu toate puterile tale, cîștigă-L pe El și nu pierde îndrăzneala cea sfântă în fața Lui.

Privind la icoana Mântuitorului vedeți cum caută El spre voi cu prealuminății Săi ochi. Această privire este nu altceva, decât o materializare a celui fapt că El într'adevăr și alevea se uită spre voi cu privirile Lui, mai strălucitoare de cât soarele. În chipul acesta El vede toate cugetele noastre și ascultă toate dorințele și păsările noastre. Icoana nu este altceva decât o imagine în trăsături și semne, care reprezintă prin sine și aceea ce nu se poate picta sau reda, rămânând dar a se pătrunde numai prin credință. Aveți deci încrederea că Mântuitorul privește întotdeauna spre voi și vă vede pe toți — cu gândurile, scârbele, păsările și toate nevoile voastre ca în palmă... Iată, în palmele mele am însemnat zidurile tale,

Pentru lămurirea credinței

Într'o zi de Vineri, o credincioasă îmi dădu, împreună cu bilețelul pentru acatist, un mănunchiu de broșuri cu rugămintea să le stropesc cu apă sfințită.

„Ne-am gândit, părinte, rosti femeia, că tot e mai bine să le sfințim la biserică”.

Aruncând în grabă ochii peste ele mi-am dat seama că broșurile intitulate: „Rugăciune folositoare, Epistolă mântuitoare sufletului” nu cuprindeau nici un fel de rugăciune. Fiindcă nu aveam atunci răgazul de cercetare mai atentă, am rugat pe femeie să rămână până la sfârșitul slujbei, ca să pot sta de vorbă și să o lămuresc asupra cărții, care dintru început îmi părea din izvor sectar, sau dintr'o evlavie dubioasă.

Din convorbirea cu femeia am aflat că era lucrătoare într'o tipografie. Că acolo un creștin — ea zicea un preot — a venit și a dat la tipar aceste broșuri și că la ridicarea lor a imblat fiecarele câte una, spunându-le că e purtătoare de noroc, și cel ce o are, va scăpa de judecata lui Dumnezeu.

După ce am lămurit-o cât s'a putut asupra cărții, făcându-o să înțeleagă că e o carte greșită, că nu poate purta binecuvântarea Bisericii și deci nu poate fi aducătoare de mântuire, am pornit îndată spre tipografie să aflu despre alcătuitorul ei.

Era un creștin din județ, despre care auzisem că cercetează biserică, dar umblă și în adunări sectare, și mai nou, cum o

Distincție eroismului românesc

Generalul român Racoviță a fost decorat cu cea mai mare distincție de război germană.

Faptul a dat prilej ziarelor noastre să evocă tot războiul românesc, de-alungul cărui armata română, având în rândurile ei și pe cavaleriștii generalului recent decorat, a dus faima României până în cele mai depărtate țări.

În 1944 generalul român e decorat pentru ceea ce a făcut în cursul întregului război. Este o recunoaștere a faptului că după mai bine de trei ani de lupte grele, armata noastră nu numai nu e ostentă, dar, dimpotrivă, dovedește o forță mereu proaspătă, ce se impune și se cere relevată prin cele mai înalte distincțiuni.

Pe piepturile ofițerilor și soldaților noștri strălucesc decorații germane pe care, în rândurile armatelor negermane, ei le-au căpătat cel dintâi, după cum sânt unele decorații germane excepționale pe care, printre negermani, numai românii le posedă.

Astfel mărturiile eroismului românesc sporesc cu nedesmițită statornicie, acoperind de prestigiu întreaga armată română, prin reprezentanții ei cel mai vrednici.

dovedește broșura, se ocupă cu negoț de „cărți mântuitoare de suflet”. Tipărlise de data aceasta cinci sute de exemplare, iar altădată altele.

Cartea cuprinde tot felul de povești și legende, împreunate cu sfaturi și îndemnuri morale și cu profeții sectare. Nu e numai o carte de evlavie religioasă cum sunt cele de origine bogomilică, ca „Visul Maicii Domnului” etc, și care se poartă și se răspândesc pe la toate târgurile.

În broșura de față sunt strecurate și anumite învățături sectare.

La început se spune că epistolia „e căzută din cer” și „era scrisă cu litere de aur” de Dumnezeu. În ea stă scris cum să se poarte oamenii, de ce păcate să se ferească, ce pedepse îi așteaptă, și continuă în partea a II-a cu înșirarea unor calamități abătute asupra popoarelor, dintre care reproducem numai acestea spre exemplificare: „La 1790 mânia lui Dumnezeu va fi în tot pământul și se va răci dragostea. La 1848 va fi război între ruși și unguri. La 1860 voi elibera pe creștini de a nu mai plăti bir turcilor... și, în sfârșit, la 1990 lumea se va stinge”.

Ea dă și mijloacele, prin care oamenii pot scăpa de mânia și judecata lui Dumnezeu. Între acestea cele mai bune sunt: Toți oamenii să se însemneze cu literile B. F. C. H. O. A. C. (?), să poarte și să răspândească epistolia. Căci „cine o are și o va da și altora s'o citească, de va avea păcate câte stele pe cer și cât nisip în mare, i se va ierta lui.

Nu aș fi insistat asupra acestei broșuri, dacă ea ar fi un caz izolat. Cum însă în vremea noastră, pornită pe panta dărâării și distrugerii, care nu se oprește numai la cele materiale și văzute, ci vrea să pustiască și sufletele și să le îndepărteze dela adevăr, ni s'a părut că această broșură e un fel de „bombă camuflată” împotriva sufletului și Bisericii naționale. Căci deși e vorba în ea de mântuire și de fugă de păcate, de biserică și preot, ea are o doză inflamabilă de neadevăr și rătăcire. E, dacă ni se îngăduie asemănarea, un fel de „liberator” care ucide.

Cazul nu este unul singur. Broșura a cunoscut mai multe mii de exemplare până acum. Dar îmi aduc aminte că mai anii trecuți veneau copii de școală cu câte o scrisoare pe care a primit-o dela „mămica” în care era vorba că a căzut cine știe unde pe pământ o platră și pe aceea erau scrise câte și de toate, iar copiii erau puși să le multiplice, altfel nu mai au nici un noroc în viață. Când m'au văzut că le rup în fața lor, erau mirați cum de părintele își rupe cu atâta ușurință norocul. Mai apoi s'au lecut și ei de asemenea scrisori.

Deși concepția despre mântuire pe care o propagă astfel de broșuri, e atât de neserioasă, — poți avea oricâte păcate dacă porți și răspândești broșura nu te mai judecă Dumnezeu, — totuși ele pă-

cari sunt deapururi înaintea ochilor mei!” (Is. 46, 16), zice Domnul. O! câtă mângâiere și viață au aceste cuvinte ale atotputernicului Dumnezeu! Și așa deci luați aminte, că, rugându-Vă în fața icoanei Mântuitorului, sunteți ca și în fața Lui. Iubitorul de oameni — Domnul — este alături cu Harul Său de această icoană și, prin ochii piciați acolo, areva privește spre voi: căci „ochii Domnului sunt pretutindeni, veghind” (Pild. 15, 3), deci și pe icoana noastră; tot așa vă și ascultă prin organele auzului pictate acolo. Dar să țineți minte că ochii Lui sânt ochi dumnezeiești și urechile Lui sânt auzul Atotputernicului Dumnezeu.

În operele oamenilor bineintenționați cinstește întotdeauna lumina lui Hristos, care luminează pe tot omul ce vine în lume. (Ion 1, 9), și le citește cu dragoste, — ele se datoresc purtătorului de lumină Hristos, Carele revărsă din plin lumina sa asupra celor buni și văvnițori.

Oriunde aș fi, îndată ce voi ridica ochii inimii mele către Domnul, El, ca un iubitor de oameni, numai decât va ră-

punde la credința mea și la rugăciunea mea, iar necazurile îndată vor pieri, El este în tot locul și în toată vremea aproape de mine. Atât numai că nu L vezi, în schimb, însă, cu inima îi simți aievea. Scârba, necazul, este moartea inimii și tot ea este cadere dela fața lui Dumnezeu. Noblețta și liniștea inimii însoțită de o credință vie în Domnul, îmi dovedesc, mai clar decât ziua, că El este necontentit cu mine și că El trăiește în lăuntrul meu. Care altul ar fi oare acel mijlocitor sau inger, care să ne izbăvească de păcate și de scârbe? Nimeni! În afară de unul Dumnezeu, Aceasta ni-o dovedește viața.

Gradul de vrednicie al rugăciunii noastre totdeauna să-l măsurăm omenește, adică după felul cum știm să ne purtăm cu oamenii.

Să vedem dar, cum sântem noi față de acești oameni? Uneori expunem rece, fără de inimă, toate rugărilor noastre, mulțumita sau lauda. Și aceasta o facem cu mai multă nepăsare atunci când noi ar urma să-i servim cu ceva. Câte odată însă, procedăm cu căldură, cu toată inima și cu dragoste; foarte rar cu sinceritate. La fel,

trund în cercuri largi, susțin o evlavie greșită și întrețin rătăcirile cu privire la adevărurile credinței. Ele nu îndepărtează pe om direct de biserică, dar îi îngustează mintea și-l fac să amestece adevărul cu eroarea. Ceea ce este mai periculos, este că sectarii au început a se folosi de astfel de literatură și strecoară camuflat învățăturile lor. Cu toată desființarea legală a sectelor, ei se aflu la lucru mai mult ca altă dată. Îi întâlnești printre muncitori, sinistrați, refugiați și săteni și își seamănă într-o formă ascunsă rătăcirile lor. Între uneltele de care se folosesc, sunt și asemenea broșuri.

În fața acestor atacuri împotriva sufletului nu putem rămâne indiferenți. Ori de câte ori descoperim printre credincioși asemenea cărți purtătoare de evlavie dubioasă și de rătăcire sectară, trebuie lămurit poporul, trebuie lămurită credința. Păcat împotriva credinței nu este numai necredința, ci și credința rătăcită. Cu răvna cu care suntem rânduiți să chemăm dela necredință la credință, cu aceeași răvna trebuie să păzim pe cei credincioși a nu cădea în apele tulburi ale unor false credințe.

Lumea este setoasă de cuvântul lui Dumnezeu. Aleargă acolo unde i se imbie fără prea mult discernământ. Omul care în vreme de pace nu s'a mai rugat poate din copilărie, simte acum nevoia să se roage și caută o carte de rugăciune.

Dacă nu o găsește la preot și la biserică, o ia dela oricine i-o imbie. Nu vom putea scoate din circulație aceste broșuri, până când nu vom avea în fiecare parohie, la fiecare preot, un număr suficient de cărți de rugăciuni și până când nu vom convinge poporul că o carte bună de rugăciuni nu se poate procura ca orice marfă din toate prăvăliile. Cartea de rugăciuni cuprinde duhul și darurile Bisericii — de aceea ea trebuie răspândită prin și de către Biserică.

Dar stăvilirea acestor fel de broșuri se poate face și printr-o măsură operatorie. Există la noi o cenzură de stat, care are o secție de cenzurare a cărților cu tendință de dismembrare a neamului. În această categorie intră și broșurile amintite, care întrețin nu o evlavie adevărată, ci o stare de panică apocaliptică în mijlocul poporului. Dacă sunt preoți cu supravegherea scrisului religios, să-și facă datoria, iar de nu sunt, să fie rânduiți pentru acest lucru.

Trăim într-o vreme în care se simte necesară lumina credinței adevărate, ocrotitoare de neam. Vreme care cere făcleri destoinici.

Preot Vasile Coman

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

nu știm nici cu Dumnezeu cum să ne purtăm. Întotdeauna și din toată inima să ne facem orice lucrare în fața lui Dumnezeu; cu toată inima să-L iubim și să nădăjduim spre El.

*

Increderea în existența lui Dumnezeu este strâns legată de convingerea existenței propriului nostru suflet, care este o mică particulă, numai cât din lumea spirituală. Pentru sufletul celui binecredincios existența lui Dumnezeu este tot atât de evidentă cât și existența proprie. Fiindcă în legătură cu orice gând bun sau rău, cu orice dorință, intenție, cuvânt sau faptă și în inima omului se produc schimbări corespunzătoare — liniște sau neliniște, bucurie sau durere. Și aceasta numai în urma acțiunii exercitate de Dumnezeu Duhurilor și alot trupul asupra omului. Dumnezeu se oglindește în sufletul omului tot așa după cum și soarele în picătură de apă. Cu cât această picătură este mai curată cu atât și imaginea oglinzită este mai clară, și dimpotrivă — cu cât e mai murdară, cu atât și imaginea e mai tulbură. Deci atunci când suntem într-o stare de prea mare necurătenie sau de întunecare

Sf. Ioan Gură de Aur

Bărbatul și femeia în căsnicie

Dacă unul din soți este mai învațut, să nu impute celuilalt sărăcia sa. Iubirea de argint pierde totul. Femeia să nu zică bărbatului: „om sficios și laș, minte leneșă și ațipitoare; cutare altul alături de tine, cu toată neînsemnătatea obârșiei și stării sale, cu prețul unor primejdii înfruntate și al unor călătorii întreprinse, a ajuns să strângă mari bogății. Femeia sa, încărcată de aur, străbate orașul într-o trăsură trasă de cai albi, târând după dânsa o droaie de sclavi și eunuci. Și tu, tu nu ești decât un netrebnic și viața ta este cu desăvârșire nefolositoare”. Nu, o femeie să nu rostească graiul acesta sau un grai asemănător. Căci ea este trupul nu pentru a porunci capului, ci pentru a i se pleca și supune.

Dar cum, se va zice, îndura-va ea sărăcia? Unde găsi-va ea mângâieri? Să-și înfățișeze pe acelea care sunt mai sărace decât ea. Să socotească câte fete nobile, departe de a primi ceva dela bărbatii lor, i-au îmbogățit și s'au ruinat. Să cugete la primejdiile care întovărășesc bogăția; și o viață, liberă de așa ceva, îi va părea fericirea însăși. Dar, ce mai încoace-încolo, dacă ea-și iubește soțul, nimic asemănător nu-i va zice. Ei îi va fi mai drag a-l avea pe lângă ea, decât a stăpâni 10 mii talanți de aur cu prețul grijilor și neliniștilor pe care călătoriile [bărbatilor] le pricinuesc totdeauna femeilor.

De altă parte bărbatul, plictisit de aceste imputări, să nu recurgă la autoritatea sa pentru a sune la ocări și la loviri. S'o învețe, s'o sfătuiască, să-i răspundă ca unei ființe mai slabe decât el; nicidecum să nu ridice mâna, căci asta [ridicarea mâinii] nu-i pe potrivă unei fapturi libere. Deloc insulte, nici înjurături, — să-și îndrepte femeia ca pe o ființă într-adevăr inferioară lui.

Cum se va ajunge la așa ceva? Dacă se știe în ce constă adevărata bogăție, dacă se cunoaște ceva înțelepciune cerească, — la adăpost fi-va oricine de imputări ca cele de mai sus. Bărbatul să arate femeii sale că sărăcia nu este un rău. Să-i arate nu numai prin vorbe, ci încă și prin conduită. Să-i insufle disprețul față de mărirea deșartă și, femeia nu va mai zice și nu va mai dori nimic la fel. Înconjurându-o cu un cucernic respect din cea dintâi seară în care a pus piciorul în casa lui, s'o învețe cumpătarea, smerenia, blândețea, să ducă totdeauna o viață cinstită, să nu îndrăgiască banul, să practice înțelepciunea creștină, să nu-și încarce cu sur urechile, fața, gâtul, să nu strângă în ascuns, să prefere o simplitate elegantă hainelor stră-

* În original: catărce. Trad.

sufletească, atunci anume ogindirea încează, iar sufletul rămâne în situația întunerecului spiritual și într-o stare de nesimțire — omul atunci are ochi și nu vede, urechi are și nu aude. Și încă ceva — Dumnezeu în acțiunile Lui față de sufletul nostru este tot așa după cum și aerul de dinafară este față de mercurul dintr-un termometru. Deosebirea însă este aceea că dilatarea sau starea inițială, urcarea sau coborârea mercurului se petrec în urma schimbărilor atmosferice, iar dincolo — Dumnezeu rămâne neschimbabil, veșnic totdeauna bun și drept. Aici sufletul este acela care se modifică mereu în purtările sale față de Dumnezeu — suferă modificări în sine chiar, și anume: fără să la seama se înmoale, se liniștește cu inima, atunci când să apropie de Dumnezeu cu credință și cu fapte bune. Și dimpotrivă — numai decât se înăsprește, se neliniștește și suferă dureri, atunci când se îndepărtează de Dumnezeu, prin împușinarea credinței, prin necredință în adevărurile Dumnezeiești și prin nelegiuiri.

Va urma)

Prot. Pavel Grosu

lucite și prea împodobite, luxului neobrazat.

Departa de tine această priveliște teatralicească! Împodobește-ți casa cu cuviință și bun gust, să respire într-însa, la intrare, în loc de parfumuri, cumpătarea și înțelepciunea...

(Din Com. la Ep. c. Efeseni — Omilia 20, 7).

Trad. de Preot Ion I. Suciu

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna August 1944

1. În fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂, Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie, în fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.
2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 7 Utrenia, în continuare la ora 8 Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. Duminecă în 6 August 1944, la Schimbarea la față servesc: Prot. cons. stavr. Dr. Andrei Gălea, Prot. Mihail Neagu și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Simion Macarie și Ioan Circov. Predică: prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: Pr. Dr. Ioan Chioariu dela parohia Sibiu-Inf.—
4. Duminecă în 13 August 1944 servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Gheorghe Șoima și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică: Prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: Pr. Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosăfin.—
5. Marți în 15 August 1944 servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Gheorghe Secaș și preot, Ștefan Morariu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gheorghe Secaș. La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: pr. Nicolae Constantin dela parohia Sibiu-Lazaret.—
6. Duminecă în 20 August 1944, servesc: Cons. stavr. Dr. Andrei Gălea, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Pr. Dr. Corneliu Sârbu, dela parohia Sibiu-Treistejari.—
7. Duminecă în 27 August 1944 servesc cons. Ieronim Grovu, Gh. Maior și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gheorghe Maior. La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: preot. Ioan Munteanu.—
8. Marți în 29 August 1944, la Tăierea cap. sf. Ioan servesc: Prot. Mihail Neagu, preot, Ștefan Morariu și Ioan Nicoră, diaconii: Ioan Circov și Anatolie Scurtu. Predică: prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Prot. Mihail Neagu.

INFORMAȚIUNI

Vrednic preot. Parohul bisericii „Oțetari”, din capitala țării, Ioan Z. N. Popescu, a luat cinci copii săraci, — de-al celor rămași pe drumuri în urma bombardamentelor aviației dușmane, — să-l crească în familia sa până după sfârșitul războiului. Pentru fapta aceasta, dl. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul statului, a dispus citarea pe națiune a vrednicului preot.

Ziua aviației din acest an s'a desfășurat, în cadrele unei sobre solemnități, atât la București, cât și în alte centre ale țării. La Sibiu, în catedrala mitropolitană, s'a ținut un serviciu religios de p. Arhimandrit vicar, Teodor, înconjurat de soborul preoților, în prezența reprezentanților

civilii și militari din localitate, precum și a delegațiilor din misiunea militară germană și a grupului etnic german. Un parastas, pentru eroii aviatori căzuți, s'a slujit la comandantul regiunii aeriene; iar după amiază s'a dat în sala teatrului municipal un festival, cu producții minunate interpretate de elementele noastre artistice, și cu o conferință despre eroismul sbrătorilor noștri, documentat expusă de dl profesor Oprea.

Autorizațiile de călătorie pe C. F. R., sânt obligatorii la toate trenurile de călători, inclusiv trenurile rapide, motoare cu aburi și curiere. Aceste autorizații sânt necesare numai pe liniile principale ale C. F. R.

Nr. 7169/1944

[45] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Richișul, din protopopiatul Târnava-Mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Beneficiile sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială,
3. Sesiune parohială 14 jugăre și 1120 st. □, arătură și fânaș.
4. Stola uzitată în protopopiat.
5. Șase [6] stârnini lemne de foc. Fasonatul și transportul privește pe preot.

Cereri de concurs se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 25 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6775/1944 Școl.

[43] 3—3

Concurs

Pentru suplinirea catedrelor de L. Română și Lucru manual dela Școala Normală de băieți „A. Șaguna”, din Sibiu, pe anul școlar 1944/45, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Cel cari doresc să suplinească una din aceste catedre, își vor înainta în acest termen, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, cereri însoțite de actele necesare pentru numiri.

Candidații să fie ortodocși.

Sunt preferați cei cu studii teologice, pe lângă cele de specialitate.

Sibiu, ședința secției școlare din 4 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6769/1944

(42) 3—3

Concurs

Pentru întregirea posturilor vacante de învățători dela Școala primară confesională ortodoxă română „Ioan Popasu” din Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

1. Sunt vacante 2 (două) posturi de învățători.
2. Posturile sunt pentru bărbați, de religie ortodoxă.
3. Vor avea preferință candidații cu studii teologice, cu aptitudini artistice muzicale sau practice pentru lucrul manual și absolvenții Școlii Normale „A. Șaguna” din Sibiu.
4. Învățătorii numiți vor beneficia de salar dela Stat, ca învățătorii Statului, conform drepturilor pe care le posedă.

Sibiu, ședința secției școlare, ținută la 4 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor.